

som de Attester, der af Embedsmænd forlanges til Afbenyttelse i Embedssager.

I alle andre Tilfælde, hvor en Attest eller Protocoludskrift forlanges af Bedkommende til Oplysning om en forstiftret Eiendom, nyder Branddirecteuren samme Betaling, som ovenfor under Nr. 2 er bestemt for Indtegnung i Brandforsikringsprotocollen, dog i intet Tilfælde mere end 1 Rd.

I de Tilfælde, hvor Eieren forlanger sine taxerede Bygninger m. m. forstiftrede under Taxationssummen, beregnes Gebyrerne saavel til Branddirecteuren som til Taxationsmændene efter Forsikringssummen.

De i det almindelige Sportelreglement af 22de Marts 1814, §§ 160, 162, 163 og 164 foreskrevne Bestemmelser om, at det erlagte Gebyr skal ansøres paa alle Udsærdigelser, og om Straffen for urigtig Sportulering, skulle ogsaa være gjældende for Branddirecteurerne i Henseende til Taxationsforretninger samt de Attester og Udskrifter af Taxationsprotocollen m. m., som af dem udsærdiges.

Omkostningerne ved Taxationer over indtrufne Brandskader afholdes af Brandforsikringen, uden Afkortning i Brandersatningen.

vedtoges med 65 St. mod 1.

Lovudkastets § 20 vedtoges uden Afstemning, da Formanden ikke ansaae en saadan fornøden og den ikke forlangtes af Nogen.

15) Forslag af H. Jensen til § 21:

„1 Rd. 3 Mt.“ forandres til „2 Rd.“ forkastedes med 59 Stemmer imod 1.

16) Lovudkastets § 21 (see Anhang A, Sp. 538—39)

vedtoges eenstemmig med 64 Stemmer.

Derpaa fattes Udvalgets Fleertals Forslag til en ny § 22 tilligemed Mindretallets Underændringsforslag til samme under Forhandling.

Ordføreren: Saaledes som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgfreds (Tscherning) fornemmelig fremhævede ved Sagens 1ste Behandling her i Thinget og ogsaa idag har antydet, kan man ikke andet end give ham Ret i, at Brandforsikringsindretningen i sit Væsen er en privat Institution, og at det er mindre heldigt, at dens indre Anliggender skulle styres af Lovgivningsmagten i Staten, men den var lovbunden og har været det i lang Tid, og som en Følge heraf har det ogsaa været nødvendigt, at de Forandringer, der maatte ske, maatte vedtages af Lovgivningsmagten. For nu at komme ud af denne Forlegenhed og bidrage til, at denne Indretning mere kan komme til at staa saaledes, som dens naturlige Beskaffenhed gjør ønskeligt, nemlig som en privat Indretning, har Udvalget anset det for ønskeligt, at Forandringer i den nu foreslaaede Pramieansættelse og de derhen hørende Bestemmelser ikke yderligere blive Gjenstand for egentlige Lovbestemmelser, men at Selskabet selv kan gjøre de Forandringer, som det i saa Henseende maatte finde rigtige. Det vil imidlertid have sine Bauskeligheder og kræve et temmelig stort Apparat ved denne Indretning, der er udbredt over det hele Land, naar de enkelte Interessenter deri skulle vælge disse Repræsentanter, som saaledes i Forening med Justitsministeren, saa længe han har Bestyrelsen af Selskabet, skulde ordne disse Selskabets indre Anliggender, thi det vilde jo føre til, at der maatte foregaae Valghandlinger over det hele Land, og det vilde være temmelig besværlige Forretninger. Udvalget har derfor ikke troet at burde foreslaae, at Repræsentantskabet, hvad der jo ellers var det Naturlige, skulde dannes ved Valg af Interessenterne selv, og Udvalget har heller ikke antaget, at det kunde være nødvendigt, eftersom det ikke er nogen tvungen Sag for Landeieendomsbesidderne at lade sig indtegne i denne Brandforsikring, og naar altsaa det vordende Repræsentantskab maatte træffe Bestemmelser, som ikke stemte overeens med det større Fleertal af Interessenternes Interesser, saa staaer det dem jo aabent at træde ud af Selskabet. Man har derfor troet, at det idetmindste første Gang kunde overlades til Justitsministeriet at